

лунка си я обичаше. Като ѝ се нагледа, като изтърси на тревата всички трици, все тъй усмихната, съ запретнати обли ржце, хубава, Галунка се обърна да си влѣзе въ кжщи. Сега тя забеляза, че на мѣстото, гдето бѣше хранила кокошкитѣ, нѣмаше нищо — нито просо, нито кокошки. Всички бѣха се прѣснали пакъ изъ двора, изъ градината, изъ полето. Само гжсокътъ си седѣше подъ салкъма, близо до коритото, и гледаше къмъ избата. Тоя внимателенъ погледъ, тия остри червени зеници, които чакатъ нѣщо, напомниха на Галунка, че има още една работа. Тя остави решетото на стълбата и влѣзе въ избата. Гжсокътъ стана и подигна глава.

Отъ тъмния отворъ на избата, като отъ много далечъ, се чу викъ на гжска. На тоя викъ гжсокътъ отговори съ другъ, пронизителенъ викъ, издигна единия си кракъ, подържа го и го спусна пакъ на земята. Една гжска, сжщо тъй бѣла съ пепеляви петна, излѣзе отъ избата. Тя бѣше насадена и мжтѣше тамъ. Още по единъ викъ отъ едната и другата страна, следъ туй гжсокътъ и гжската се срѣщатъ и радостно си забѣбрюватъ нѣщо.

Следъ туй, като се поклащатъ, близо единъ до другъ, тѣ трѣгватъ изъ двора. Галунка имъ изнасяше мамулени зърна, ядѣха двамата. По-право, ядѣше само гжската, а той, доволенъ,